

Neobyčejné Vánoce plné pohádkových kouzel

Škola skončila, konečně máme zimní prázdniny, už zítra jsou Vánoce. V televizi se odehrává spousta příběhů. Většinu z nich známe už nazpaměť. Ještě aby ne, zpříjemňují nám každoročně vánoční čas. Ani nevadí, když u nich neseďme od začátku do konce, posloucháme je jako zvukovou kulisu a věnujeme se vrcholícím přípravám na Štědrý den. Ten má v naší rodině ustálený scénář. Snažíme se vše připravit již den předem, abychom si ho pak v klidu všichni společně užili. Každý pomáhá a pozdě večer si konečně můžeme oddechnout. Zdá se, že vše je připraveno. Už zítra přijde Ježíšek.

Vstáváme do svátečního rána. Venku se snášejí drobné vločky sněhu. To je první splněné přání letošních Vánoc. Říkám si, co asi dostanu za dárky. Den rychle utíká. Pohádky, cukroví, přání, procházka, štědrovečerní večere, koledy a cinkající mobil nahradí zvonění zvonečku. Do místnosti nás láká zářící stromeček. Je to krása, i když letos trochu nestíháme, bez ohledu na scénář.

V televizi už začíná Popelka. Rozdělávám první dárek. Je to zimní bunda, hned si ji zkontroluji. Přesně takovou jsem si přála. Pootevřeným oknem vletí do pokoje vločka sněhu a přistane mi na řasách. Zavřu oči, rozpuštěná vločka mi stéká po tváři. „Holčičko, co se ti stalo, proč pláčeš?“ Otvírám oči a najednou vidím, že stojím uprostřed zasněžené krajiny. Vincek přímo přede mnou zastavil své saně. Nechápu, jak jsem se zde ocitla. Nejsem schopna vydat ani hlásku. „Pojď, svezu tě do vesnice.“ S nikým cizím nemám nikdy nikam jezdit, honí se mi hlavou. Vincka ale přece znám. Nasedám do saní. Víím, že už za chvíli spadne ze stromu hnízdo s kouzelnými oříšky. Čekám, kdy se tak stane. Přijíždíme už ale do vesnice. V duchu si říkám, že hnízdo spadlo ještě před tím, než jsem potkala Vincka. Ve vesnici panuje čilý ruch, všichni se chystají na ples. Vincek předá Doře a milostpaní dvě cívky zlatých nití, tmavě modrý samet, nejdražší atlas blankytné barvy, široké zlaté porty, stříbrné spony na stěvičky, ale především přivede mě. „To děvče jsem potkal cestou, asi se ztratila, tak se jí prosím ujměte,“ říká Vincek. Macecha mně hned dá práci. Před plesem se hodí každá pomoc. Vincek odchází a já dostávám strach, ne o sebe, ale o Popelku. Vincek jí nepředal tři oříšky. Pomáhám Popelce zamést podlahu. Popelka vidí, že jsem smutná, a vezme mě s sebou ven, kde mi ukáže Juráška, pejska Tajtrlíka i sovu Rozárku. Povídá mi o tom, jaké to je žít na statku. Svěří mi také, že si přála alespoň na pár hodin nebýt sama na práci a mít hodnou kamarádku. „Aha, proto jsem asi tady,“ pomyslí si. Obě nás spojuje, že se nám stýská po rodičích. Bojím se, že už je nikdy neuvidím. Venku začíná zase sněžit. Nasadím si kapuci mojí bundy, která ještě voní novotou. Najednou mi k nohám něco spadne. Skloním se k zemi a uvidím hnízdo s oříšky. Zajásám hlasitě radostí,

až se Popelka lekne. „Ty mluvíš?“ zeptá se mě udiveně. „Tak to je hezké, aspoň si budeme moci povídat“. Popelce dám s radostí oříšky. „Proč mi je dáváš? Ty jsi je našla, tak si je nechej.“ „Ne, to nejde, ty patří tobě,“ odpovím. Popelka si je tedy s díky vezme a mně zůstane jen hnízdo. Doufám, že díky oříškům bude mít pohádka šťastný konec. Ale co já, zůstanu tady napořád? S Popelkou mi je hezky, ale chtěla bych být už doma. Prohlížím si hnízdo a najednou v něm uvidím zatoulaný malinkatý oříšek. Ukážu ho Popelce. „Ten je tvůj,“ usměje se Popelka. Vím, co mám dělat, vím, že i já si můžu něco přát. Ještě před tím, než vyslovím přání, obejmu Popelku a pošeptám jí do ucha, že se nemusí bát, že stačí věřit, že všechno dobře dopadne, že dobro zvítězí nad zlem.

Upustím oříšek, zavřu oči, a když je otevřu, jsem rázem doma. Moc ráda jsem doma. Jsem šťastná, že i já jsem splnila něčí přání. Rozbalujeme si dárky, zdá se, že pryč jsem byla jenom chvíli. Nikdo to ani nepostřehнул. Po očku sledujeme pohádku. S Popelkou se střetnou naše pohledy přes obrazovku. Na dálku na sebe mrkneme. Příběh pokračuje tak, jak ho všichni známe. Jen při konečné písni Kdepak ty, ptáčku, hnízdo máš, si moc vážím toho, že můžu být doma. To je ten nejkrásnější dárek.

Magdaléna Černá, 8. C, 13 let

ZŠ TGM Blansko